

นักสืบเทพนิยาย

9

สโมาพันธ์ กระจกวิเศษ

THE SISTERS GRIMM
The Council of Mirrors

Michael Buckley เขียน

Peter Ferguson ภาพประกอบ รุ่งอรุณ และ อิตติมา สัมปชวลิต แปล

สโมาไพห์ กระแวกวิเศษ

THE SISTERS GRIMM
The Council of Mirrors

Michael Buckley เขียน
Peter Ferguson ภาพประกอบ รุ่งอรุณ และ ธิติมา สัมปชวลิตา แปล

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จัดพิมพ์

The Sisters Grimm 9: The Council of Mirrors

นักสืบเทพนิยาย เล่ม 9 ตอน สมาพันธ์กระจกวิเศษ

Michael Buckley เขียน

Peter Ferguson ภาพประกอบ

รุ่งอรุณ และ ธิติมา สัมปชชิต แปล

ธิติมา สัมปชชิต บรรณาธิการ

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2556

ราคา 185 บาท

Original Title: The Sisters Grimm: The Council of Mirrors

Copyright © 2012 Michael Buckley

Illustrations Copyright © 2012 Peter Ferguson

First published in the English language in 2012

By Amulet Books, an imprint of ABRAMS

All rights reserved in all countries by Harry N. Abrams, Inc.

This book is published through an arrangement with Bridge Communications Co., Ltd.

Tel. 0-2645-4424 to 26, e-mail: rights@bridgecomm.org

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2556: สำนักพิมพ์นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

บัคลีย์, ไมเคิล.

สมาพันธ์กระจกวิเศษ. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์, 2556.

248 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. รุ่งอรุณ สัมปชชิต, ผู้แปล. II. ธิติมา สัมปชชิต, ผู้แปลร่วม. III. ชื่อเรื่อง.
813.54

ISBN 978-616-04-1401-7

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา **ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ** วาดรี สังสฤกษ์ **ผู้จัดการสำนักพิมพ์** สุชาดา งามวัฒนาจินดา **หัวหน้ากองบรรณาธิการ** อาจรรย์ สุทธิโรจน์ **บรรณาธิการเล่ม** ณัฐชา กฤตนิรติศัย **หัวหน้ากองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** จิราพร เสงเจริญ **พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ** พรรณราย สุตวัฒนาคุณ **ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม** เบญจสิงห์ สมบุญ **ผู้จัดการกองศิลปกรรม** กฤษดา เสงสงค์ **ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม** สุนันท์ เพชรวาว **ศิลปกรรม** สุภาวดี แพวขุนทด **คอมพิวเตอร์กราฟิก** สุปราณี อภัยแสน **หัวหน้ากองประสานงานการผลิต** จรัสศรี พรหมเทพ **ประสานงานการผลิต** จัตรีทิพย์ กลสิธิธิ์ **สำนักงาน** บริษัท นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919 e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ พี.พี. เพลท แอนด์ พริ้นท์ โทร. 0-2274-7988 **พิมพ์ที่** พิมพ์ดี โทร. 0-2401-9401

จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาว หน้าขาดหาย

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน

หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

อวสานมาถึงแล้ว!

ทุกอย่างจะต้องจบลงแบบนี้จริงๆ หรือ?

นายท่านจะหนีออกจากม่านกำบังและครองโลกใบนี้ มนุษย์โลกจะต้องพบจุดจบอย่างนั้นหรือ

พวกเขายอมให้เรื่องนั้นเกิดขึ้นไม่ได้แน่ ภารกิจสุดท้ายและสำคัญที่สุดของสองศรีพี่น้องตระกูลกริมม์เกิดขึ้นเมื่อสมาพันธ์กระจกพิเศษทำนายว่ามีเพียงซาบรีนาและดาฟเน กริมม์เท่านั้นที่จะเป็นผู้นำกองทัพผู้สงครามและหยุดยั้งหายนะครั้งนี้ได้

เด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ สองคนจะใช้วิธีไหนปราบกระจกที่ยึดครองร่างยาเรลดาล์วพิเศษใดจะสามารถจัดภัยร้ายครั้งนี้ได้ และทำให้โลกกลับมาผาสุกเช่นเดิม

ทุกอย่างจะจบลงอย่างมีความสุขช่วงวันคริสต์เหมือนในเทพนิยายหรือไม่ ติดตามบทสรุปที่ทุกคนรอคอยได้แล้วใน **นักสืบเทพนิยาย ตอน สมาพันธ์กระจกพิเศษ**

นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเมืองริมแม่น้ำหอยเหงาชื่อว่าเพอร์รีพอร์ตแลนด์ เมืองนี้ยิ่งแอบอยู่ริมแม่น้ำฮัดสันในนิวยอร์กตอนเหนือ มองจากภูเขาลงไปเห็น หุบเขาและสายน้ำไหลลงแม่น้ำสายใหญ่ออกสู่ทะเล ใจกลางเมืองเต็มไปด้วย ร้านค้าเล็กๆ ที่มีเสน่ห์แบบโบราณและต้นไม้ขึ้นร่มรื่น ชาวเมืองปั่นจักรยานไปตาม ตรอกซอกซอยที่ปูด้วยหิน ลัดเลาะผ่านสวนหย่อมของชุมชน มีพายแอบเปิ้ลวาง ฝั่่งให้เย็นอยู่ตามขอบหน้าต่าง และมีไม่กี่คนที่ลือกประตูป้านตอนกลางคืน ถ้า ไม่ได้รู้จักเมืองนี้ดี คนอื่นก็คงนึกว่าเพอร์รีพอร์ตแลนด์ตั้งอยู่บนล้อเลื่อนแล้วเซ็น ออกมาจากนิทาน

แต่เรื่องนี้เกิดขึ้นนานมาแล้ว

ตอนนี้เมืองนี้ตายแล้ว มิใช่จบสิ้นอย่างช้าๆ เหมือนจุดเล็กๆ มากมายบน แผนที่ที่เลื่อมสลายเมื่อโรงสีปิดตัวหรือโรงงานเหล็กปิดกิจการ ไม่ใช่ เพอร์รีพอร์ต แลนด์ถูกทำลาย ชาวเมืองนี้ฉีกมันเป็นชิ้นๆ พวกเขาทุบกระจกร้านค้าแล้วปล้น สินค้า พวกเขาทิ้งขยะกองพะเนินไว้บนถนน พวกเขาจุดไฟลูกโซนซึ่งยังคงลามเลีย อาคารไม่กี่หลังที่เหลืออยู่ พวกเขาพลีกรถยนต์คว่ำ ทั้งกระจัดกระจายไว้บน ท้องถนนเหมือนของเล่นที่ได้ยักษ์ลิ้มเก็บ เมืองเล็กๆ แห่งนี้ถูกกล่มและทิ้งร้าง

สองศรีพี่น้องตระกูลกริมม์เฝ้ามองซากยับเยินน่าสังเวชของเพอร์รีพอร์ต แลนด์เพื่อไว้อาลัยให้แก่เพื่อนผู้ล้มตาย

"แค่นี้เองหรือ" ดาฟเนพูด "มันจบแล้วหรือ"

ซาบรีนาพยักหน้า "ใช่ และมันถึงเวลาแล้วละ"

1

สองสัปดาห์ก่อน

วันที่ 14 ตุลาคม

ฉันชื่อซาบรีนา กริมม์ และนี่คือบันทึกของฉัน ครอบครัวฉันคือให้เขียนมาพักหนึ่งแล้ว ฉันลงอยู่สองสามครั้ง แต่บอกตามตรง ฉันว่ามันไร้สาระ ฉันไม่ได้อยากมีส่วนเกี่ยวข้องกับฉันอยากเป็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในย่านอัปเปอร์อีสต์ไซด์ของนิวยอร์กซิตี้ ฉันอยากไปโรงเรียน มีเพื่อน ได้ซื้อแซนด์วิชเบเกิลที่ร้านอาหารบนถนนยอร์กตัดกับถนนสายแปดสิบแปดทุกเช้า แต่มันไม่เป็นอย่างนั้น

ถ้ามีคนอ่านบันทึกเล่มนี้อยู่ เธอก็คือพัก (เลิกสอสุดรู้สอเห็นชะที นายหน้า همین!) หรือไม่กี่ลูกหลานคนหนึ่งของฉัน ถ้าเป็นลูกหลาน บางทีเธอก็อาจจะเป็นเหมือนฉัน ถูกทิ้งให้อยู่ในชีวิตแบบนี่ที่ทุกอย่างกลับหัวกลับหางและไม่มีอะไรสมเหตุสมผล เอาละฉันต้องเล่าอะไรบางอย่างให้เธอฟัง ทำใจดีๆ ไว้ก่อนล่ะ

รู้จักพวกนิทานก่อนนอนที่พ่อกับแม่เล่าให้ฟังตอนกลางคืนใหม่ แบบว่า พวกนิทานที่เต็มไปด้วยนางฟ้า ยักษ์ แม่มด สัตว์ประหลาด งานเลี้ยงน้ำชาบ๊อบบ์ เจ้าชายขี่ม้าขาว เจ้าหญิงนิทรา เด็กชายในป่า สิงโตขี่ขาลาด และคนที่มีความสามารถจากฟางนั้นนะ พวกมันไม่ใช่จินตนาการหรอก พวกมันคือประวัติศาสตร์ ทุกอย่างมาจากเหตุการณ์จริง และคนจริงๆ ที่มีตัวตนพอๆ กับเธอและฉัน พวกเขารับผิดชอบว่าชาวนิรันดร์—ตัวละครในเทพนิยายที่มีชีวิตอยู่จริง—และครอบครัวเราเข้ามามีส่วนร่วมตรงนี้แหละ เราคือกริมม์ ลูกหลานของหนึ่งในสองพี่น้องตระกูลกริมม์ และเราจับตาดูชุมชนชาวนิรันดร์ ซึ่งไม่ง่ายเลย ก็ได้ ฉันรู้ว่าเธอคงคิดว่าฉันนั่งใกล้ไม่ใคร่เวฟมากเกินไป แต่ฉันพูดความจริง

ฉันขอเริ่มตั้งแต่ต้นเลยแล้วกัน สองปีก่อน พ่อแม่ของฉันเฮนรีกับเวโรนิกา กริมม์หายตัวไป ดาฟเน น้องสาวของฉันกับฉันถูกโยนเข้าสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และต้องไปตามระบบอุปถัมภ์อยู่พักหนึ่ง เรานึกอยู่นานว่าตัวเองถูกทิ้ง แต่ปรากฏว่าพ่อกับแม่ถูกลักพาตัว (เรื่องมันยาวนะ) ย่าเรลดา คุณย่าที่เชื่อว่าตายไปแล้ว และหายหน้าไปนานโผล่เข้ามา (เรื่องยาวอีกเรื่อง) พอสืบหาเราจนเจอ ยาก็พาเราไปอยู่ด้วยในเมืองเล็กๆ ชื่อว่าเพอร์รีพอร์ตแลนด์ ที่นี่แหละที่ชาวนิรันดร์จำนวนมากอาศัยอยู่

เธออาจจะไม่เคยได้ยินชื่อเพอร์รีพอร์ตแลนด์มาก่อน ขณะที่ฉันเขียนอยู่นี้ เมืองกำลังถูกทำลาย มีฝูงชนโกรธเกรี้ยว ทั้งยักษ์กินคน ไทโรลล์ สัตว์พูดได้ และพวกน่าขยะแขยงหลากหลายประเภทวิ่งพล่านไปทั่วท้องถนนเพื่อคุกคามทุกคน คนที่ยังมีสติหนีไปหรือไม่ก็หาที่ซ่อนตัว—แต่ไม่ใช่เรา ใช่แล้ว! ครอบครัวเราไม่มีสติสัมปชัญญะจะให้เสีย ซึ่งหมายความว่าเราล้าลึกเข้าสู่ปัญหา และทุกอย่างก็ไม่มีที่ท่าว่าจะดีขึ้น

แต่เธอยังจำเป็นต้องรู้เรื่องเกี่ยวกับเฟอร์รีพอร์ตแลนด์และ
สิ่งที่เกิดขึ้นที่นี่ ซึ่งทำให้ฉันต้องแบกความรับผิดชอบของครอบครัว
กรรมสิทธิ์อย่าง ตามธรรมเนียมแล้วเรามีหน้าที่ต้องบันทึกทุกสิ่งที่
ได้เห็นและได้ยินเกี่ยวกับชาวนิรันดร์ บันทึกอาจช่วยเธอได้ และ
บันทึกของเธออาจช่วยตระกูลกรรมสิทธิ์ต่อจากเธอได้ เพราะฉะนั้น
เชื่อฉันเถอะ กัดฟันทนทำๆ ไปซะ บันทึกช่วยชีวิตฉันกับน้องสาว
มานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว

และ อาจไม่มีตระกูลกรรมสิทธิ์ต่อจากฉัน ฉันอาจตายและ
ไม่มีใครได้อ่านบันทึกนี้ อย่างที่ฉันบอก ทุกอย่างมีดมนเหลือเกิน
แต่ย้อนอดีตแค่นี้ก่อนก็แล้วกัน ฉันจะเขียนต่อถ้าว่าง ส่วน
ตอนนี้ฉันต้องไปกู้โลกแล้ว

ซาบรินาปิดสมุดบันทึกแล้วสอดไว้ในช่องถุงนอนเพื่อความปลอดภัย เธอ
ขี้ตาให้หายวูบ จากนั้นก็ลุกขึ้นยืนยืดเส้นยืดสายคลายความปวดเมื่อย การนอน
บนพื้นหินอ่อนเย็นๆ ในห้องนอนของเธอไม่สนุกเอาเสียเลย

สถานที่ที่เธอกับดาฟเน น้องสาวตัวน้อยนอนอยู่จะเรียกว่า "ห้องนอน"
ก็ไม่ถูกเสียทีเดียว ห้องนอนมีเตียง ห้องนอนมีหน้าต่าง ห้องนอนมีที่เอาไว้
เก็บเสื้อผ้า ตู้ พรหม และของอย่างอื่นเพื่อให้ความสะดวกสบายและอบอุ่น สิ่ง
ที่เด็กหญิงทั้งสองมีคือที่โล่งๆ กับกำแพงหิน และพื้นที่แข็งอย่างไม่น่าให้อภัย
ซาบรินาหวังว่าสภาพความเป็นอยู่แบบนี้จะเป็นแค่ชั่วคราว แต่เพื่อความแน่ใจ เธอ
รู้ดีว่าต้องลงมือได้แล้ว

ซาบรินาเก็บกระดิ่งผูกคอว้าวขึ้นสนิมกับไม้เคาะไว้ข้างถุงนอน เธอหยิบมัน
ขึ้นมา แล้วออกไปหาน้องสาวที่ยังนอนหลับอยู่ ตอนแรกเธอร้องเรียกเด็กหญิง
ตัวน้อย ถึงขนาดเขย่าตัวสองสามทีด้วย แต่ดาฟเนหลับได้ท่ามกลางพายุทอร์นาโด
และการจะปลุกเธอให้ได้แปลว่าซาบรินาต้องใช้วิธีขั้นเด็ดขาด เธอพบว่ายุทธวิธีที่
ได้ผลที่สุดคือเคาะกระดิ่งผูกคอว้าวใกล้ๆ หูของน้องสาว